

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญและมีบทบาทเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่ส่วนใหญ่ต่างใช้ยางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบ โดยสามารถแบ่งประเภทอุตสาหกรรมที่มีการใช้ยางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ อุตสาหกรรมยางยานพาหนะ (tyre sector) และอุตสาหกรรมอื่นๆ (non-tyre sector) และได้มีการคาดการณ์ว่ามีความต้องการใช้ยางธรรมชาติของโลกมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นตามการเติบโตของเศรษฐกิจโลก ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจาก International Rubber Study Group (2008) พบว่าประเทศที่มีการใช้ยางธรรมชาติมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ประเทศจีน (ปริมาณ 2,435 ล้านตัน) สหรัฐอเมริกา (ปริมาณ 1,041 ล้านตัน) และญี่ปุ่น (ปริมาณ 0.858 ล้านตัน) (ตารางที่ 1.1) ซึ่งการส่งออกยางธรรมชาติของโลกส่วนใหญ่เป็นการส่งออกยางแท่งคิดเป็นร้อยละ 59.93 ของการส่งออกยางธรรมชาติทั้งหมด รองลงมาคือ ยางแผ่นรมควัน น้ำยางข้น และยางประเภทอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 21.38, 9.82 และ 8.87 ตามลำดับ โดยที่ยางประเภทอื่นๆ มีอัตราการขยายตัวของการส่งออกมากที่สุด รองลงมาคือ น้ำยางข้น ยางแท่งและยางแผ่นรมควัน ตามลำดับ (ตารางที่ 1.2)

ตารางที่ 1.1 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของโลก พ.ศ.2550-2551

หน่วย: พันตัน

ลำดับที่	ประเทศ	ยางธรรมชาติ	
		2550	2551
1	จีน	2,550.00	2,435.00
2	สหรัฐอเมริกา	1,018.40	1,041.00
3	ญี่ปุ่น	887.4	858.4
4	อินเดีย	850.7	878
5	บราซิล	344.9	351.8
6	เยอรมนี	283.3	221.3
7	เกาหลีใต้	377.3	358.2

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

ลำดับที่	ประเทศ	2550	2551
		ยางธรรมชาติ	
8	เอเชียอื่นๆ	375.4	372
9	มาเลเซีย	446.3	460.6
10	ไทย	373.7	366.6
11	อินโดนีเซีย	391	413.9
12	รัสเซีย	41.8	42.1
13	ฝรั่งเศส	220.2	198.2
14	สเปน	194.8	176.2
15	อิตาลี	146.3	132.7
16	ละตินอเมริกาอื่นๆ	144.4	135.1
17	ไต้หวัน	114.9	96.7
18	แคนาดา	138.3	138.4
19	สหราชอาณาจักร	90.8	73.5
20	ยุโรปอื่นๆ	22.4	19.2
21	อื่นๆ	872.5	781.1
	รวม	9,884.80	9,550.00

ที่มา: International Rubber Study Group (2008)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ตารางที่ 1.2 ปริมาณยางธรรมชาติที่ส่งออกของโลกแยกตามประเภทยางธรรมชาติที่ส่งออก
พ.ศ. 2541-2548

ปี	หน่วย: ล้านตัน			
	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น	อื่น
2541	1.13 (24.15)	2.89 (61.75)	0.35 (7.48)	0.31 (6.62)
2542	1.17 (25.18)	2.79 (60.07)	0.43 (9.22)	0.26 (5.53)
2543	1.07 (21.42)	3.00 (60.15)	0.47 (9.50)	0.44 (8.93)
2544	0.92 (18.10)	2.91 (57.02)	0.53 (10.31)	0.74 (14.57)
2545	1.12 (21.57)	3.07 (59.12)	0.56 (10.80)	0.44 (8.51)
2546	1.22 (21.50)	3.38 (59.60)	0.59 (10.35)	0.48 (8.55)
2547	1.18 (19.14)	3.75 (60.83)	0.67 (10.94)	0.56 (9.09)
2548	1.28 (19.97)	3.89 (60.88)	0.64 (9.99)	0.59 (9.16)
อัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ	1.66	4.33	10.36	11.29

หมายเหตุ: หมายเลขในวงเล็บแสดงสัดส่วนเป็นจำนวนร้อยละ

ที่มา: International Rubber Study Group (2006)

แหล่งผลิตยางธรรมชาติที่ใหญ่ที่สุดในโลกอยู่ในแถบภูมิภาคเอเชีย มีผลผลิตรวมกันถึงร้อยละ 90 ของผลผลิตโลก นอกเหนือจากนั้นได้กระจายไปยังภูมิภาคต่างๆทั่วโลกทั้งในอเมริกากลาง อเมริกาใต้ และแอฟริกา โดยสถานการณ์การผลิตยางธรรมชาติของโลก นั้น ปี 2551 มีปริมาณการผลิต 9,942 พันตัน ประเทศที่ผลิตยางธรรมชาติมาก 3 อันดับแรกได้แก่ ไทย (ปริมาณ 3.020 ล้านตัน) อินโดนีเซีย (ปริมาณ 2.824 พันตัน) และมาเลเซีย (ปริมาณ 1.019 ล้านตัน) (ตารางที่ 1.3) ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยแยกประเภทตามลำดับได้ดังนี้ ยางแท่ง ยางแผ่นรมควัน น้ำยางข้น ยางผสม และยางอื่นๆ (ตารางที่ 1.4)

ตารางที่ 1.3 ผลผลิตยางธรรมชาติของโลก พ.ศ.2547-2551

หน่วย: พันตัน

ลำดับที่	ประเทศ	2547	2548	2549	2550	2551
1	ไทย	2,984	2,937	3,137	3,056	3,020
2	อินโดนีเซีย	2,066	2,271	2,797	2,755	2,824
3	มาเลเซีย	1,169	1,126	1,284	1,133	1,019
4	อินเดีย	743	772	853	811	880
5	เวียดนาม	419	482	555	602	663
6	จีน	573	510	533	600	638
7	โกตดิวัวร์ หรือไอเวอรีโคสต์	143	165	178	189	195
8	ศรีลังกา	95	104	109	118	126
9	บราซิล	101	107	108	116	118
10	ฟิลิปปินส์	80	79	75	93	95
11	กัวเตมาลา	60	64	65	79	83
12	ไลบีเรีย	115	111	101	106	81
13	พม่า	52	64	73	81	77
14	คาเมรูน	54	57	62	62	64
15	กัมพูชา	43	45	64	63	64
16	ไนจีเรีย	45	41	44	46	45
17	ละตินอเมริกาอื่นๆ	31	29	29	34	40
18	แอฟริกาอื่นๆ	3	9	13	21	24
19	กัวน่า	9	10	11	11	14
20	คองโก	8	8	7	7	8
	รวม	8,758	8,907	9,701	9,726	9,942

ที่มา: International Rubber Study Group (2008)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 1.4 ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยแยกตามประเภท พ.ศ. 2547-2551

หน่วย: ตัน

ปี	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น *	ยางผสม	อื่นๆ	รวม
2547	1,104,180	1,134,030	590,890	86,544	68,649	2,984,293
2548	1,005,700	1,240,265	585,300	36,715	69,178	2,937,158
2549	1,028,930	1,192,055	697,980	138,163	79,865	3,136,993
2550	957,337	1,218,326	663,926	151,437	64,979	3,056,005
2551	973,273	1,282,036	587,047	154,485	92,910	3,089,751

หมายเหตุ: * น้ำหนักเนื้อยางแห้ง

ที่มา: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร (2551)

โดยพบว่า การส่งออกยางธรรมชาติของโลกตั้งแต่ปี พ.ศ.2545-2551 ประเทศไทยเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ที่สุดของโลก โดยส่งออกปีละประมาณ 2.62 ล้านตัน หรือประมาณร้อยละ 42.25 ของการส่งออกโลก รองลงมาได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย และเวียดนามที่มีสัดส่วนการส่งออกคิดเป็นร้อยละ 32.06, 16.45 และ 8.37 ของการส่งออกโลก ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงอัตราการขยายตัวของ การส่งออกของแต่ละประเทศแล้วพบว่า ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียมีอัตราการส่งออกยางธรรมชาติลดลง โดยลดลงร้อยละ 1.04 และ 0.93 ตามลำดับ ส่วนประเทศอินโดนีเซียและประเทศเวียดนามมีการเพิ่มขึ้นของอัตราการขยายตัวของ การส่งออกร้อยละ 1.25 และ 0.89 ตามลำดับ (ตารางที่ 1.5)

ตารางที่ 1.5 การส่งออกยางพาราของโลกและประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญ พ.ศ. 2545-2551

หน่วย: ล้านตัน

ปี	ไทย	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย	เวียดนาม	อื่นๆ	รวมทั้งโลก
2545	2.35 (45.54)	1.50 (29.07)	0.89 (17.25)	0.28 (5.43)	0.13 (2.52)	5.16 (100)
2546	2.57 (45.57)	1.66 (29.43)	0.95 (16.84)	0.43 (7.62)	0.03 (0.53)	5.64 (100)
2547	2.64 (42.72)	1.88 (30.42)	1.11 (17.96)	0.48 (7.77)	0.08 (1.29)	6.18 (100)
2548	2.63 (41.03)	2.03 (31.67)	1.13 (17.63)	0.54 (8.42)	0.09 (1.40)	6.41 (100)
2549	2.77 (40.26)	2.29 (33.28)	1.13 (16.42)	0.68 (9.88)	0.01 (0.15)	6.88 (100)
2550	2.70 (40.00)	2.41 (35.70)	1.02 (15.11)	0.68 (10.07)	0.06 (0.89)	6.75 (100)
2551	2.68 (40.61)	2.30 (34.85)	0.92 (13.94)	0.62 (9.39)	0.09 (1.36)	6.60 (100)
อัตราการเปลี่ยนแปลง เฉลี่ยร้อยละ	-1.04	1.25	-0.93	0.89	-0.89	

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บแสดงสัดส่วนเป็นจำนวนร้อยละ

ที่มา: International Rubber Study Group (IRSG) (2009)

ในช่วงปี 2547-2551 ประเทศคู่ค้าที่สำคัญของประเทศไทยใน 3 อันดับแรก คือประเทศจีน ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา โดยพบว่าประเทศญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกามีปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติจากประเทศไทยเฉลี่ยลดลง ส่วนประเทศจีนมีปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติเฉลี่ยเพิ่มขึ้น (ตารางที่ 1.6)

ตารางที่ 1.6 ปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติของประเทศไทยไปยังประเทศผู้ซื้อปลายทางแยกตามรายประเทศ พ.ศ.2547-2551

ปี	ญี่ปุ่น	จีน	หน่วย: ตัน
			อเมริกา
2547	563,195	299,924	239,595
2548	509,701	243,318	236,382
2549	435,453	368,114	302,174
2550	405,599	827,369	213,080
2551	394,742	824,833	219,986

ที่มา: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร (2551)

โดยผลผลิตยางธรรมชาติของไทยส่วนใหญ่จะถูกส่งออกไปในรูปของยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้นและยางประเภทอื่นๆ โดยที่การนำเข้ายางแผ่นรมควัน ประเทศผู้นำเข้าหลักได้แก่ ญี่ปุ่นและจีน ขณะที่น้ำยางข้นประเทศผู้นำเข้าหลักได้แก่ มาเลเซีย สหรัฐอเมริกา จีน และเยอรมัน ส่วนการนำเข้ายางแท่งมีสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปที่มีการนำเข้าเป็นส่วนใหญ่ (ตารางที่ 1.7)

ตารางที่ 1.7 รายชื่อประเทศผู้ส่งออกใน 3 อันดับแรกที่ประเทศญี่ปุ่น จีน และสหรัฐอเมริกา นำเข้ายางธรรมชาติมากที่สุด โดยแบ่งตามประเภทของยางธรรมชาติที่ส่งออก

ประเทศผู้นำเข้า	ประเภทของยางธรรมชาติที่ส่งออก		
	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น
ญี่ปุ่น			
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 1	ไทย	อินโดนีเซีย	มาเลเซีย
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 2	มาเลเซีย	ไทย	ไทย
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 3	อินโดนีเซีย	เวียดนาม	สหรัฐอเมริกา
จีน			
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 1	ไทย	มาเลเซีย	ไทย
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 2	อินโดนีเซีย	อินโดนีเซีย	เวียดนาม
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 3	เวียดนาม	ไทย	มาเลเซีย
สหรัฐอเมริกา			
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 1	ไทย	อินโดนีเซีย	ไทย
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 2	อินโดนีเซีย	ไทย	มาเลเซีย
- ประเทศผู้ส่งออกอันดับที่ 3	มาเลเซีย	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย

ที่มา: กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ (2549)

สำหรับนโยบายการนำเข้าอย่างธรรมชาติดังที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศญี่ปุ่นใช้ในอดีตจนถึงปัจจุบันคือ การเก็บภาษีนำเข้าเพียงอย่างเดียว โดยไม่มีการใช้การกำหนดโควตานำเข้า ซึ่งอัตราภาษีนำเข้าอย่างธรรมชาตินี้ในแต่ละประเภทที่ทั้งสองประเทศเรียกเก็บจากประเทศผู้ส่งออกจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละปี โดยที่ในปัจจุบัน (พ.ศ. 2553) ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่นจะไม่มีภาษีเรียกเก็บภาษีนำเข้าทุกประเภทของอย่างธรรมชาติจากทั้งในกลุ่มประเทศทั่วไป และกลุ่มประเทศที่เป็นสมาชิกในองค์การการค้าโลก สำหรับประเทศจีนเดิมก่อนที่จะเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้มีการใช้นโยบายการนำเข้าอย่างธรรมชาติใน 2 ลักษณะ คือ การกำหนดโควตานำเข้า และการเก็บภาษีนำเข้า แต่หลังจากการเข้าร่วมเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกแล้วจีนมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการนำเข้ามาเป็นระบบโควตาภาษี แต่ตั้งแต่ในปี พ.ศ. 2547 เป็นต้นมา จีนได้ยกเลิกการกำหนดโควตาทั้งหมด และใช้การเก็บภาษีนำเข้าแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งในปัจจุบัน (พ.ศ. 2553) ประเทศจีนมีการเรียกเก็บภาษีนำเข้าจากประเทศผู้ส่งออกอย่างธรรมชาติที่เป็นสมาชิกในองค์การการค้าโลก (WTO) ในอัตราภาษีการนำเข้าร้อยละ 20

สืบเนื่องจากการใช้ยางพาราของโลกที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ทั้งในสหรัฐฯ ญี่ปุ่น สหภาพยุโรป และจีนดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ประกอบกับการเข้าร่วมเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ซึ่งโดยรวมน่าจะเป็นผลดีอย่างมากแก่ประเทศไทย เพราะเป็นประเทศผู้ส่งออกยางพารามากที่สุด แต่พบว่าการส่งออกยางธรรมชาติของประเทศไทยชะลอตัวลง (ตารางที่ 1.5) ส่วนการส่งออกยางพาราไปยังประเทศญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกาก็มีแนวโน้มลดลง สำหรับในประเทศจีนถึงแม้จะมีแนวโน้มของการส่งออกยางพาราจากประเทศไทยเพิ่มสูงขึ้น แต่ก็พบว่าในปี พ.ศ.2551 ประเทศไทยมีการส่งออกยางพาราไปยังประเทศจีนลดลง (ตารางที่ 1.6) และถึงแม้ว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีนำเข้ามีแนวโน้มที่จะลดลงในอนาคตตามพันธะสัญญาแต่ก็ยังไม่มีความแน่นอนของรัฐบาลจีนในการเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีว่าจะลดลงอีกในช่วงระยะเวลาใด ซึ่งอาจทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการนำเข้ายางพาราจากประเทศไทย

จากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้เกิดประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาถึงผลของอัตราภาษีที่มีต่อการส่งออกยางพาราของประเทศไทยไปยังประเทศนำเข้าที่สำคัญ เพื่อจะได้ทราบถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆที่มีต่อการส่งออกยางพาราและสามารถประเมินผลของอัตราภาษีนำเข้าต่อการส่งออก พร้อมทั้งคาดคะเนการส่งออกในภาษีแต่ละระดับ เพื่อประโยชน์ต่อการวางแผนการผลิตและการตลาดที่เหมาะสมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อทราบสถานะการผลิต การแปรรูป และการตลาดของยางพาราของประเทศไทย
2. เพื่อทราบนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกยางพาราของประเทศไทยและประเทศคู่ค้าที่สำคัญของประเทศไทย
3. เพื่อประเมินผลกระทบจากมาตรการภาษี ต่อการส่งออกยางพาราของประเทศไทยไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้แบบจำลองเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและกำหนดนโยบายที่เหมาะสมและเอื้อประโยชน์ต่อการส่งออกยางพาราของประเทศไทยไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิเคราะห์ผลจากการอัตราภาษีที่มีต่อความต้องการนำเข้ายางพาราของประเทศคู่ค้าที่สำคัญจาก ไทย ซึ่งได้แบ่งขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1. ประเภทของสินค้า

สินค้ายางธรรมชาติที่ใช้ทำการศึกษาในครั้งนี้ จะทำการศึกษาเฉพาะยางแผ่นรมควัน โดยใช้ข้อมูลจากเลขรหัสสินค้าตามระบบการแบ่งรหัสสินค้า HS (harmonized commodity and coding system) ของกรมศุลกากร คือ

HS 6 – digit CODE	สินค้า
400121	ยางแผ่นรมควันชั้น 3

(Rubber Smoke Sheet: RSS)

เนื่องจากยางแผ่นรมควันชั้น 3 เป็นประเภทของยางธรรมชาติที่ประเทศไทยส่งออกเป็นอันดับที่ 1 ของทั้งประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกา

2. ศึกษาประเทศคู่ค้าที่สำคัญที่มีการนำเข้ายางธรรมชาติจากประเทศไทยเพียง 3 ประเทศ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา เนื่องจากทั้ง 3 ประเทศมีการนำเข้ายางพาราจากประเทศไทยมาเป็นลำดับที่ 1 ของการนำเข้าในแต่ละประเทศ

3. ช่วงเวลาของข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาจะใช้เป็นข้อมูลอนุกรมเวลาแบบรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ.2541-ไตรมาสที่ 4 พ.ศ.2552

4. การวิเคราะห์สมการปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศไทยไปประเทศคู่ค้าที่สำคัญ จะพิจารณาจากราคาสินค้าส่งออกตามมูลค่า เอฟ.โอ.บี. (free on board) ของประเทศไทย แทนการพิจารณาจากราคาสินค้านำเข้าตามมูลค่า ซี.ไอ.เอฟ.(cost insurance and freight) ของต่างประเทศ เนื่องจากมีความจำกัดในการหาข้อมูลของราคามูลค่า ซี.ไอ.เอฟ. ของต่างประเทศ และราคาตามมูลค่า เอฟ.โอ.บี. ของประเทศไทยสามารถใช้เป็นตัวสะท้อนทางอ้อมในราคาที่แตกต่างกันนำเข้าได้ เพราะมูลค่าที่เพิ่มขึ้นจากค่าประกันภัย ค่าขนส่ง และค่าใช้จ่ายอื่นๆก่อนข้างคงที่ และราคาตามมูลค่า เอฟ.โอ.บี. เป็นราคาที่ตกลงกันเบื้องต้นก่อนการทำการค้าแล้ว จึงสามารถใช้เป็นราคาพื้นฐานในการคำนวณได้

1.5 นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

1. ยาง ในที่นี้จะหมายถึงยางแผ่นรมควันชั้น 3 ซึ่งเป็นยางแผ่นที่ทำให้แข็งโดยรมควันให้แห้ง เป็นยางที่มีคุณภาพและมีราคาปานกลางจึงนิยมนำมาไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางยานพาหนะเป็นส่วนใหญ่
2. ประเทศคู่ค้าที่สำคัญ หมายถึงประเทศ จีน ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่มีการนำเข้ายางพาราจากประเทศไทยในปริมาณที่มาก
3. อัตราภาษี หมายถึงอัตราภาษีนำเข้าที่ประเทศจีนเรียกเก็บจากประเทศผู้ส่งออก